

Torsdag den 16. december 2010

En ny strategi for Afghanistan

P7_TA(2010)0490

Europa-Parlamentets beslutning af 16. december 2010 om en ny strategi for Afghanistan (2009/2217(INI))

(2012/C 169 E/11)

Europa-Parlamentet,

- der henviser til sine tidligere beslutninger om Afghanistan, især beslutning af 8. juli 2008 om stabiliseringen af Afghanistan ⁽¹⁾, af 15. januar 2009 om budgetkontrol med fællesskabsmidler i Afghanistan ⁽²⁾ og af 24. april 2009 om kvinders rettigheder i Afghanistan ⁽³⁾,
- der henviser til EU's og Afghanistans fælles politiske erklæring undertegnet den 16. november 2005, som bygger på fælles prioriteter for Afghanistan såsom oprettelse af stærke og ansvarlige institutioner, reform af sikkerhedssektoren og retsvæsenet, narkotikabekæmpelse, udvikling og genopbygning,
- der henviser til Afghanistan Compact-aftalen fra 2006, som indeholder bestemmelser om den afghanske regerings tre vigtigste aktivitetsområder i de følgende fem år, nemlig for det første sikkerhed, for det andet regeringsførelse, retsstatsprincipperne og menneskerettighederne og for det tredje økonomisk og social udvikling og bestræbelser på at bringe narkotikaindustrien til ophør,
- der henviser til London-konferencen om Afghanistan i januar 2010, hvor det internationale samfund bekræftede sit engagement i Afghanistan, der blev dannet grundlag for en international konsensus om en strategi, som indebærer en ikke-militær løsning på krisen i Afghanistan, og det blev fastlagt, at overdragelsen af ansvaret for sikkerheden til de afghanske styrker skulle påbegyndes i 2011 og være så godt som fuldført i 2014,
- der henviser til resolution 1890 (2009) fra FN's sikkerhedsråd, som forlænger bemyndigelsen til den internationale sikkerhedsstyrke (ISAF) i Afghanistan i henhold til kapitel VII FN-pagten, som defineret i resolution 1386 (2001) og 1510 (2003) for en periode på 12 måneder efter den 13. oktober 2009, og opfordrer alle de medlemsstater, der deltager i ISAF, til at træffe alle nødvendige foranstaltninger til at opfylde dettes mandat,
- der henviser til, at deltagerne i London-konferencen gav tilsagn om et første beløb på 140 mio. USD til den foreslåede trustfond for fred og reintegration med henblik på integration af Taleban-krigere og andre oprørere,
- der henviser til Afghanistans nationale rådgivende fredsdirigant, der blev afholdt i Kabul i begyndelsen af juni 2010 med det formål at skabe national konsensus om forsoning med fjender,
- der henviser til Kabul-konferencen den 20. juli 2010, hvor der blev gjort status over gennemførelsen af de beslutninger, der blev truffet på London-konferencen, og hvor den afghanske regering fik ny lejlighed til at vise lederskab og evne til selv at styre processen i samarbejde med det internationale samfund ved at styrke sikkerheden, de afghanske styrkers muligheder og sikre god regeringsledelse og overholdelse af retsstatsprincippet samt udstikke den fremtidige kurs, f.eks. for så vidt angår bekæmpelse af produktion af og ulovlig handel med narkotika, fred og sikkerhed, økonomisk og social udvikling, menneskerettigheder og ligestilling; der henviser til konklusionerne fra Kabul-konferencen, der fastlægger, at kontrollen med militære operationer i alle provinser skal overgå til de afghanske styrker ved udgangen af 2014,

⁽¹⁾ EUT C 294 E af 3.12.2009, s. 11.

⁽²⁾ EUT C 46 E af 24.2.2010, s. 87.

⁽³⁾ EUT C 184 E af 8.7.2010, s. 57.

Torsdag den 16. december 2010

- der henviser til præsidentens dekret af 17. august 2010, som fastsætter en frist på fire måneder for private sikkerhedsvirksomheder i Afghanistan til at lade sig opløse, med undtagelse af private sikkerhedsvirksomheder, der arbejder på afspærrede områder, der anvendes af fremmede ambassader, virksomheder og ngo'er,
- der henviser til præsidentvalget, som blev afholdt i Afghanistan i august 2009, til den kritiske endelige rapport fra EU's valgobservationsmission, som blev udgivet i december 2009, og til det parlamentsvalg, der blev afholdt den 18. september 2010,
- der henviser til alle Rådets relevante konklusioner og navnlig konklusionerne fra Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) af 27. oktober 2009, Rådets handlingsplan for EU's styrkede engagement i Afghanistan og Pakistan og konklusionerne fra Rådet (udenrigsanliggender) af 22. marts 2010,
- der henviser til, at der fra og med den 1. april 2010 er udnævnt en særlig repræsentant for EU, som samtidig er chef for EU's delegation i Afghanistan, og til Rådets afgørelse af 11. august 2010, der forlænger den særlige repræsentant Vygaudas Usackas' mandat til den 31. august 2011,
- der henviser til Rådets afgørelse af 18. maj 2010 om forlængelse af Den Europæiske Unions politimission i Afghanistan (EUPOL Afghanistan) med tre år fra den 31. maj 2010 til den 31. maj 2013,
- der henviser til landestrategidokumentet for 2007-2013, hvor Kommissionens forpligtelser over for Afghanistan indtil 2013 fastsættes,
- der henviser til Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2010,
- der henviser til FN's rapport fra 2009 om den menneskelige udvikling, hvor Afghanistan er placeret som nr. 181 ud af 182 lande,
- der henviser til Afghanistans egen nationale risiko- og sårbarhedsvurdering 2007-2008 og dets vurdering af, at det vil koste ca. 570 mio. USD at udrydde fattigdommen i Afghanistan ved at bringe alle over fattigdomsgrænsen,
- der henviser til rapporten fra 2008 udarbejdet af Agency Coordinating Body for Afghan Relief (ACBAR) med titlen »Falling Short - Aid Effectiveness in Afghanistan«, hvor der sættes fokus på de enorme bistandsbeløb, der ender som kontrahenters virksomhedsoverskud (helt op til 50 % pr. kontrakt), den manglende gennemsigtighed i indkøb og udbudsprocedurer og de store udgifter til udlændinges lønninger og tillæg,
- der henviser til rapporten om De Forenede Nationers bistandsmission i Afghanistan (UNAMA) fra august 2010 med titlen »Protection of Civilians in Armed Conflict«,
- der henviser til henstillingerne fra Peace Dividend Trust, som anbefaler en »afghanere først«-politik, hvorved varer og tjenesteydelser indkøbes lokalt i Afghanistan i stedet for at blive importeret, så det først og fremmest er afghanere, der tjener på dem,
- der henviser til NATO's/ISAF's oprørsbekæmpelsesstrategi for Afghanistan og til gennemførelsen af denne under general David Petraeus' kommando samt til den strategivurdering, præsident Obama har annonceret til december 2010,
- der henviser til rapporten fra den amerikanske Kongres' Majority Staff med titlen »Warlord, Inc: Extortion and Corruption Along the US Supply Chain in Afghanistan« (Committee on Oversight and Government Reform, Repræsentanternes hus i USA, juni 2010),
- der henviser til arbejdet udført af FN's Kontor for Bekæmpelse af Narkotika og Kriminalitet (UNODC) og navnlig dets rapport fra oktober 2009 med titlen »Addiction, Crime and Insurgency - The transnational threat of Afghanistan opium«, samt til dets 2010-rapport om narkotika i verden,

Torsdag den 16. december 2010

- der henviser til forretningsordenens artikel 48,
- der henviser til betænkning fra Udenrigsudvalget og udtalelse fra Udviklingsudvalget (A7-0333/2010),
- A. der henviser til, at det internationale samfund gentagne gange har bekræftet sin støtte til De Forenede Nationers sikkerhedsråds relevante resolutioner, som vedrører sikkerhed, fremgang og menneskerettigheder for alle afghanske borgere; der imidlertid henviser til, at det internationale samfund stiltiende har erkendt, at det på trods af ni års krig og internationalt engagement ikke er lykkedes at nedkæmpe Talebans oprør og skabe fred og stabilitet i Afghanistan og til, at der fra 2009 er indført en ny anti-oprørspolitik og er udsendt omkring 45 000 soldater som forstærkning,
- B. der henviser til, at det ingen åbenbar afslutning i sigte i Afghanistan med en koalition af internationale styrker ude af stand til at nedkæmpe Taliban og de øvrige oprørere og en oprørsbevægelse og Taliban ude af stand til at besejre disse militære styrker,
- C. der henviser til, at general Stanley McChrystal i 2009 konstaterede, at han ikke så tegn på nogen større Al-Qaeda-tilstedeværelse i Afghanistan og til, at ledende amerikanske regeringsrepræsentanter bekræfter, at Al-Qaeda nu næsten ikke er til stede i Afghanistan,
- D. der henviser til, at sikkerhedsforholdene og levevilkårene er forværret og har svækket den folkelige accept, som koalitionen tilstedeværelse tidligere nød, og at koalitionen i stadig større omfang opfattes som en besættelsesstyrke og til, at der er behov for et nyt og bredere partnerskab med det afghanske folk, som inkluderer urepræsenterede grupper og civilsamfundet, i bestræbelserne på at skabe fred og forsoning,
- E. der henviser til, at EU er en af de største donorer af udviklingshjælp og humanitær bistand til Afghanistan samt en engageret partner i rekonstruktions- og stabiliseringsarbejdet,
- F. der henviser til, at donorerne i forbindelse med Afghanistan Compact-aftalen fra 2006 og på Kabul-konferencen blev enige om at kanalisere en stigende del af deres bistand, op til 50 %, via det afghanske statsbudget enten direkte eller, om muligt, via trustfonde, men også til, at kun 20 % af udviklingshjælpen i øjeblikket går over statsbudgettet,
- G. der henviser til, at mangel på tilstrækkelig koordinering undergraver effektiviteten af EU's bistand til Afghanistan,
- H. der henviser til, at den internationale bistand til Afghanistan i perioden 2002-2009 udgjorde over 40 mia. USD, og til, at antallet af børn, der går i skole er øget i denne periode, men at UNICEF skønner, at 59 % af alle afghanske børn under fem år stadig ikke får nok at spise, og at 5 mio. børn ikke har mulighed for at gå i skole,
- I. der henviser til, at kvindernes situation i Afghanistan giver anledning til stor bekymring og til, at mødredødeligheden i Afghanistan ifølge FN er den næsthøjeste i verden med næsten 25 000 dødsfald årligt, at kun 12,6 % af alle kvinder over 15 år kan læse og skrive, og at 57 % af pigerne bliver gift, inden de fylder de lovfastsatte 16 år; der henviser til, at vold mod kvinder fortsat er et omfattende problem, og at den diskriminerende lov om shia-tilhængeres retsstilling stadig gælder og bl.a. gør det kriminelt for kvinder at nægte deres mænd samleje og forbyder kvinder at forlade huset uden mandens accept,
- J. der henviser til, at Afghanistan er kontraherende part i adskillige internationale konventioner, der beskytter kvinders og børns rettigheder, navnlig i FN-konventionen fra 1979 om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder og FN-konventionen fra 1989 om barnets rettigheder, at det i den afghanske forfatnings artikel 22 fastsættes, at alle borgere i Afghanistan, både mænd og kvinder, har samme rettigheder og pligter for loven, og at den afghanske familieret i øjeblikket er under revision med henblik på at harmonisere den med forfatningen,

Torsdag den 16. december 2010

- K. der henviser til, at den amerikanske Kongres i juli 2010 krævede en revision af milliarder af dollars, som tidligere er blevet brugt på Afghanistan, og at den vedtog at nedskære den amerikanske bistand til Afghanistans regering midlertidigt med næsten 4 mia. USD,
- L. der henviser til, at Afghanistans finansminister, Omar Zakhilwal, har kritiseret dels NATO's/ISAF's kontraktpraksis for ikke at gavne den lokale afghanske økonomi dels ISAF's ensidige fortolkning af bestemmelserne om skattefrihed i aftalen mellem ISAF og den afghanske regering, at ministeren har beskyldt udenlandske kontrahenter for at have sikret sig størsteparten af de ISAF-finansierede kontrakter for op til 4 mia. USD, hvilket angiveligt har ført til en konstant strøm af penge ud af landet, og at den afghanske regering har krævet en international undersøgelse,
- M. der henviser til, at det er blevet klart, at det ikke er muligt at opnå en militær løsning i Afghanistan, og at USA har erklæret, at det vil begynde at trække sine tropper ud af Afghanistan i sommeren 2011, at andre lande enten allerede har trukket tropper ud eller har planer om at gøre det, og at andre lande endnu ikke har tilkendegivet nogen intention om at trække tropper ud; der imidlertid henviser til, at denne tilbagetrækning af militæret skal ske i en gradvis og koordineret proces inden for rammerne af et politisk projekt, der sikrer en smidig overførsel af ansvaret til de afghanske sikkerhedsstyrker,
- N. der henviser til, at Kabul-konferencen besluttede, at den afghanske hær bør nå op på 171 000 mand og den afghanske politistyrke på 134 000 mand i oktober 2011 med den nødvendige økonomiske og tekniske støtte fra det internationale samfund,
- O. der henviser til, at EUPOL Afghanistans hovedmål er at bidrage til, at der etableres afghanske politi-forhold i overensstemmelse med internationale standarder,
- P. der henviser til, at Afghanistan ikke blot er verdens største kilde til opiumsproduktion og hovedleverandør til heroinmarkederne i EU og Den Russiske Føderation, men ifølge en ny rapport fra UNODC tillige er en af verdens førende producenter af cannabis, men at produktionen af opium i Afghanistan er faldet 23 % i løbet af de seneste to år, og med en tredjedel siden produktionen var på sit højeste i 2007; der henviser til, at UNODC har konstateret, at der er en klar sammenhæng mellem opiumdyrkning og de områder, hvor oprøret er under kontrol, og at to tredjedele af bønderne i de dele af Afghanistan, hvor regeringen i højere grad kan håndhæve loven, har udtalt, at de ikke dyrker opium, fordi det er forbudt, og at under 40 % af bønderne i det sydøstlige område, hvor myndighedernes magt er mindre, har anført forbuddet som årsag til, at de ikke dyrker valmuer,
- Q. der henviser til, at antallet af afghanske borgere, der er afhængige af narkotika, ifølge en ny UNODC-rapport er steget voldsomt de seneste år, hvilket vil få alvorlige sociale konsekvenser for landets fremtid,
- R. der henviser til, at EU har støttet narkotikabekæmpelsesindsatsen aktivt fra genopbygningsprocessens begyndelse, uden at det i væsentlig grad er lykkedes effektivt at begrænse narkotikaindustriens påvirkning af nationaløkonomien, det politiske system, de statslige institutioner og samfundet,
- S. der henviser til, at opiumsvalmuer i Afghanistan i visse tilfælde er blevet udryddet ved hjælp af kemiske herbicider, og at denne praksis er til alvorlig skade for både mennesker og miljø som følge af jord- og vandforurening; der tillige henviser til, at der nu er enighed om nødvendigheden af at koncentrere de repressive foranstaltninger omkring narkotikahandelen og de herionproducerende laboratorier, og ikke omkring bønderne; der henviser til, at bestræbelserne nu koncentrerer om at skaffe bønderne alternative muligheder for at tjene til livets ophold,
- T. der henviser til, at Afghanistan har betydelige naturressourcer, herunder mineralreserver som gas og olie, til en skønnet værdi af 3 000 mia. USD, og at den afghanske regering påregner, at disse ressourcer kan fremme den økonomiske udvikling, efter at der er skabt fred og sikkerhed i landet,

Torsdag den 16. december 2010

En ny EU-strategi

1. er opmærksomt på en række faktorer, der hæmmer fremskridtet i Afghanistan, men har i denne betænkning af pladshensyn valgt at sætte fokus på fire hovedområder, hvor det mener, at bestræbelserne vil kunne føre til enorme forbedringer, nemlig international bistand og koordinering, fredsprocessens følger, politiuddannelsens virkning og ophør med dyrkning af opiumsvalmuer gennem alternativ udvikling;
2. støtter det nye koncept til antioprørsstrategi, som sigter mod at beskytte den lokale befolkning og genopbygge de områder, hvor sikkerheden er blevet garanteret, og EU's handlingsplan for Afghanistan og Pakistan;
3. mener derfor, at den nye EU-strategi for Afghanistan skal bygge på to forudsætninger: for det første en erkendelse af den stadige forværring af sikkerheden og de samfundsøkonomiske indikatorer i Afghanistan til trods for internationalt engagement og internationale investeringer i næsten 10 år, og for det andet nødvendigheden af at tilskynde til en markant holdningsændring i det internationale samfund, som tidligere, navnlig inden antioprørsstrategien, alt for ofte har udarbejdet planer og truffet beslutninger uden at tage afghanerne med på råd; bemærker, at konferencerne i London og Kabul var vigtige skridt i denne retning;
4. glæder sig over og støtter Rådets konklusioner fra oktober 2009 om styrkelse af EU's engagement i Afghanistan og Pakistan, hvori der formuleres en mere omfattende og koordineret indfaldsvinkel over for regionen, og understreger vigtigheden af regionalt samarbejde og en højere grad af fokus på det civile aspekt i politikken over for Afghanistan;
5. understreger, at enhver langsigtet løsning på den afghanske krise skal tage udgangspunkt i de afghanske borgeres interesse i landets indre sikkerhed, i civilbeskyttelse og økonomisk og social udvikling, og bør omfatte konkrete foranstaltninger til fattigdomsudryddelse, bekæmpelse af underudvikling og forskelsbehandling af kvinder, forøgelse af respekten for menneskerettighederne og retsstatsprincippet, styrkelse af forsoningsmekanismer, et ophør med opiumsproduktion, deltagelse i opbygningen af solide statsstrukturer samt fordrivelse af al-Qaeda fra landet;
6. glæder sig over konklusionerne fra den internationale konference i Kabul om Afghanistan; fremhæver, at den afghanske regerings tilsagn om at forbedre sikkerheden, regeringførelsen og de økonomiske muligheder for landets borgere, såvel som tilsagnene fra det internationale samfund om at støtte overgangsprocessen og de fælles mål skal respekteres;
7. gentager, at EU og dets medlemsstater bør bistå Afghanistan med at genopbygge en stat med stærkere demokratiske institutioner, der er i stand til at sikre national suverænitæt, sikkerhed baseret på et militær og politikorps underlagt demokratisk kontrol, et kompetent og uafhængigt retsvæsen, enhed som stat, territorial integritet, ligestilling mellem mænd og kvinder, mediefrihed, en særlig vægt på uddannelse og sundhed, bæredygtig økonomisk udvikling og det afghanske folks velstand samt respekt for de historiske, religiøse, åndelige og kulturelle traditioner blandt alle etniske og religiøse samfund, som befinder sig på afghansk territorium; og erkender samtidig behovet for en grundlæggende ændring i holdningen til kvinder; opfordrer til øget støtte til lokale myndigheders udviklingsprojekter i de provinser, hvor der foreligger beviser for god regeringførelse;
8. bemærker, at 80 % af befolkningen er bosat i landområder, og de dyrkbare områder pr. indbygger er blevet formindsket fra 0,55 ha i 1980 til 0,25 ha i 2007; fremhæver det forhold, at Afghanistan stadig er meget sårbar overfor ugunstige klimaforhold og stigende fødevarepriser på verdensmarkedet, samtidig med at den omfattende og vilkårlige anvendelse af landminer udgør en væsentlig risiko for en vellykket udvikling af landområderne; anser det i denne forbindelse for at være af afgørende betydning at fortsætte og forbedre støtten til udviklingen af landområderne og lokal fødevareproduktion med henblik på at opnå fødevarerikkerhed;
9. tager til efterretning, at den afghanske regering har givet tilsagn om, at den i løbet af de næste 12 måneder, trinvis og på en finansiell holdbar måde vil gennemføre politikken om regional forvaltning, der skal styrke de lokale myndigheder og deres institutionelle kapacitet og udvikle reguleringsmæssige, finansielle og budgetmæssige rammer på regionalt plan;

Torsdag den 16. december 2010

10. bemærker, at en mere indgående afghansk deltagelse i genopbygningsprocessen hæmmes af den svage offentlige forvaltning og servicekapacitet; er derfor overbevist om, at der skal øget fokus på disse vigtige områder; glæder sig over ideen om, at Kommissionen og medlemsstaterne udvikler et særligt, langsigtet flagskibsprogram til håndtering af spørgsmål vedrørende styrkelse af offentlig administration gennem udvikling af en undervisningsplan, bistand til opbygning eller anvendelse af eksisterende faciliteter, tilknytning til netværket af offentlige forvaltningsorganer i EU og oplæring af embedsmænd i de offentlige organer i en række afghanske storbyer, såsom Kabul, Herat og Mazar-e Sharif;
11. gør opmærksom på, at udviklingsinitiativerne bør fokusere på forbedring af kapaciteten i de afghanske forvaltningsstrukturer, og at afghanerne bør inddrages fuldstændigt i både udformningen af prioriteter og i gennemførelsesfasen af disse for at styrke den proces, hvor de tilegner sig initiativerne og tager ansvar for dem på nationalt plan og på lokalt plan; henleder derfor opmærksomheden på civilsamfundsorganisationers afgørende betydning for sikringen af de afghanske borgeres deltagelse i demokratiseringsprocessen og genopbygningen og som værn mod risikoen for korruption.
12. er trods forbedringer af kvinders kår siden Talebanstyrets fald i 2001 yderst foruroliget over menneskerettighedssituationen i Afghanistan generelt og i særdeleshed over forværringen af kvinders grundlæggende politiske, civile og sociale rettigheder i landet de seneste år, og udtrykker bekymring over visse negative tendenser, såsom at flertallet af indsatte i afghanske fængsler er kvinder, der er flygtet fra undertrykkende familiemedlemmer, og over ændringer af valgloven for nylig, som nedsætter kvoterne for kvinders pladser i parlamentet;
13. er overbevist om, at kvinders rettigheder er en del af sikkerhedsløsningen, og at det er umuligt at opnå stabilitet i Afghanistan, hvis ikke kvinderne har fulde rettigheder i det politiske, sociale og økonomiske liv; opfordrer derfor de afghanske myndigheder og repræsentanterne for det internationale samfund til at inddrage kvinder i alle faser af fredsforhandlingerne og i forsonings- og reintegrationsindsatsen, i overensstemmelse med FN's Sikkerhedsråds resolution 1325; opfordrer til, at der skal ydes særlig beskyttelse til kvinder, der er aktive i offentligheden eller i politik og derfor udsat for fare fra fundamentalisternes side; gør opmærksom på, at fremskridt i fredsprocessen under ingen omstændigheder må ske på bekostning af nogen af de rettigheder, kvinderne har opnået i de seneste år; opfordrer den afghanske regering til at forbedre beskyttelsen af kvinders rettigheder ved at ændre den nugældende lovgivning, f.eks. straffeloven, således, at diskriminerende praksis undgås;
14. opfordrer Kommissionen, Rådet og EU's medlemsstater til at fortsat at rejse spørgsmålene om forskelsbehandling af kvinder og børn og menneskerettigheder generelt, igennem deres bilaterale forbindelser med Afghanistan, i tråd med EU's langsigtede tilsagn om at bistå landet i dets freds- og genopbygningsindsats;
15. opfordrer EU og det internationale samfund til at øge midlerne og den politiske og tekniske støtte til politikker, der skal forbedre situationen for afghanske kvinder og ikke-statslige kvindeorganisationer, herunder dem der forsvare kvindernes rettigheder;
16. konstaterer, at trods forbedringer siden Talebanstyrets fald er situationen blevet forværret de seneste år, hvad angår ytrings- og pressefrihed; konstaterer, at væbnede grupper og talebanere angriber og truer journalister for at forhindre dem i at rapportere om områder under gruppernes kontrol; opfordrer til, at der træffes foranstaltninger desangående for at gøre det muligt for journalister at udøve deres arbejde med visse sikkerhedsgarantier;
17. konstaterer med bekymring, at parlamentsvalget, der fandt sted den 18. september 2010 og med en valgdeltagelse på ca. 40 % trods sikkerhedssituationen i landet, atter engang var plaget af svindel og vold, der ifølge NATO kostede 25 mennesker livet; beklager, at mange afghanere er blevet forhindret i at udøve deres grundlæggende stemmeret;
18. konstaterer uregelmæssigheder i landets retsprocedurer, som ikke er i overensstemmelse med internationale retsstandarder; beklager dybt, at 16 personer i 2008 blev dømt til døden; opfordrer EU til at arbejde for vedtagelsen af et moratorium om dødsstraf, i overensstemmelse med FN's resolution 62/149 af 2007, med henblik på dens efterfølgende afskaffelse;

Torsdag den 16. december 2010

International bistand - brug og misbrug

19. minder om, at EU's samlede budget (Det Europæiske Fællesskabs og medlemsstaternes tilsammen) for bistand til Afghanistan i perioden 2002-2010 var ca. 8 mia. EUR;

20. fremhæver betydningen af at styrke mediernes frihed og civilsamfundet i Afghanistan for at sikre demokratiseringen af landet; bifalder også konklusionerne fra EU- valgobservationsmissionen i 2009;

21. bemærker, at situationen i Afghanistan på trods af de enorme bistandsbeløb fra udlandet fortsat er nedslående, at humanitær bistand og lægehjælp ikke kan nå frem til de mest sårbare dele af befolkningen, at flere afghanere omkommer som følge af fattigdom end som direkte følge af den væbnede konflikt, at børnedødeligheden er steget siden 2002, hvilket er chokerende, at den forventede levetid ved fødslen og læse- og skrivefærdighederne er faldet markant, og at den del af befolkningen, der lever under fattigdomsgrænsen, er steget med 130 % siden 2004;

22. understreger betydningen af at opfylde 2015-målene og beklager, at Afghanistan i De Forenede Nationers Udviklingsprogramms indeks for menneskelig udvikling er gået fra at være nr. 173 på listen i 2003 til nu at være nr. 181 (ud af 182 lande), og at dødeligheden blandt børn under 5 år og dødeligheden blandt mødre i Afghanistan stadig er blandt de højeste i verden; mener, at specifikke mål på disse områder og for adgangen til sundhed og uddannelse, navnlig for kvinder, ikke bør tilsidesættes, men opfordrer indtrængende til, at der endvidere rettes særlig opmærksomhed mod en forbedret indkomstkabelse og opbygningen af et velfungerende retsvæsen;

23. understreger, at afsløringerne af UNODC i dets undersøgelse fra januar 2010, hvoraf fremgår, at befolkningens største bekymring er korruption, og at indtægter fra bestikkelse beløber sig til næsten en fjerdedel (23 %) af Afghanistans BNP;

24. opfordrer Kommissionen til at sikre gennemsigtighed og ansvarlighed i forbindelse med den finansielle støtte, der ydes til den afghanske regering, de internationale organisationer og lokale ngo'er med henblik på at sikre, at støtteindsatsen har sammenhængskraft og at genopbygningen og udviklingen af Afghanistan bliver vellykket;

25. opfordrer til en mere ensartet geografisk fordeling af den humanitære bistand på grundlag af en behovsanalyse og med hensyn til kravet om uopsættelighed;

26. bemærker dog de begrænsede fremskridt, der er sket inden for infrastruktur, telekommunikation og grunduddannelse, og som donorerne og den afghanske regering ofte omtaler som positive resultater;

27. gør opmærksom på de store omkostninger forbundet med krigen i Afghanistan i perioden 2001-2009, der skønnes at beløbe sig til over 300 mia. USD svarende til mere end 20 gange Afghanistans BNP, og som med den forventede militære oprapning vil stige til over 50 mia. USD årligt;

28. påpeger, at størstedelen af midlerne til samfundsøkonomisk udvikling er blevet kanaliseret via internationale organisationer, regionale udviklingsbanker, internationale kontrahenter, konsulenter, ngo'er osv. og ikke gennem centralregeringen, selv om den samtidig anerkender den udbredte opfattelse, at den manglende levering af grundlæggende tjenesteydelser til borgerne udelukkende skyldes korruption i den afghanske regering; opfordrer indtrængende den afghanske regering og det internationale samfund til at føre øget kontrol med henblik på at udrydde korruption og sikre, at støttemidler anvendes til de fastsatte formål;

29. er af den opfattelse, at korruptionsbekæmpelse bør indtage en central plads i fredsprocessen i Afghanistan, da bestikkelse er skyld i en skæv ressourcefordeling, udgør en hindring for adgangen til basale offentlige ydelser, såsom sundhed og uddannelse, og er en alvorlig hindring for landets socioøkonomiske udvikling; understreger ligeledes, at korruption underminerer tilliden til den offentlige sektor og regeringen og er dermed en stor trussel mod den nationale stabilitet; opfordrer derfor indtrængende EU til at være særlig opmærksom på korruptionsbekæmpelse, når der ydes bistand til landet;

Torsdag den 16. december 2010

30. bemærker, at det ifølge oplysninger fra den afghanske finansminister, hvilke er blevet bekræftet af uafhængige kilder, kun er 6 mia. af de i alt 40 mia. USD i bistand (dvs. 15 %), der faktisk nåede frem til den afghanske regering mellem 2002 og 2009, og at 70-80 % af de resterende 34 mia. USD, som blev kanaliseret via internationale organisationer, aldrig nåede frem til de tilsigtede modtagere, dvs. den afghanske befolkning; bemærker, at den beslutning, der blev taget på Kabulkonferencen, om, at 50 % af den internationale støtte skal kanaliseres gennem det afghanske statsbudget pr. 2012, i overensstemmelse med Afghanistanens anmodning;
31. gør opmærksom på, at det er højest nødvendigt at etablere koordineringsmekanismer blandt de internationale donorlande og at sørge for grundige evalueringer af EU-støtten og den internationale støtte til bekæmpelse af manglende gennemsigtighed og de begrænsede mekanismer til sikring af donoransvarligheden;
32. fordømmer, at en stor del af europæiske og andre internationale bistandsmidler er forsvundet i distributionskæden, hvilket tydeligt kom for dagen i forbindelse med skandalen omkring Kabul Bank for nylig, og gør opmærksom på, at det især skyldes spild, for store formidlings- og sikkerhedsudgifter, overfakturering og korruption;
33. bemærker imidlertid, at EU's tab alligevel er begrænsede, fordi 50 % af dets bistand (mens det kun er 10 % for USA's vedkommende) ydes via multilaterale trustfonde, hvis effektivitet er meget høj (ca. 80 %);
34. opfordrer EU til at oprette en central database, der gør det muligt at analysere udgifter og virkninger af al EU's bistand til Afghanistan, idet manglen på omfattende, ajourførte og gennemsigtige data undergraver støttens effektivitet;
35. opfordrer ligeledes alle de vigtigste humanitære organisationer og udviklingsorganisationer, der er aktive i Afghanistan, herunder EU og dets medlemsstater, USA, UNAMA, FN-agenturer, de vigtigste ngo'er og Verdensbanken til at skære drastisk ned på driftsudgifterne ved at tildele midlerne til konkrete projekter, som gennemføres i et reelt og afbalanceret partnerskab med afghanske institutioner og sikre, at støtten faktisk når frem til de rette modtagere; understreger i den forbindelse, at de afghanske institutioner bør gives beføjelse til at afgøre, hvordan midlerne anvendes, samtidig med at der sikres behørig gennemsigtighed og ansvarlighed;
36. understreger vigtigheden af at koordinere genopbygnings- og udviklingsbestrebelse til fremme af den grænseoverskridende udvikling i en region, hvor etnisk tilknytning og stammetilhørsforhold ofte går ud over de nationale grænser;
37. bemærker, at øget inddragelse af afghanske lokale og regionale myndigheder bør fremmes, og understreger, at loyalitet, retsstatsprincippet og demokrati på dette niveau er af afgørende betydning for den korrekte anvendelse af midlerne; påpeger, at tildelingen af midler til lokalt og regionalt plan skal godkendes af centralregeringen for således at øge dennes rolle og ansvar;
38. opfordrer den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, Rådet og Kommissionen til at oprette et fælles forskningsteam med henblik på en gang årligt at evaluere alle EU's og medlemsstaternes foranstaltninger og missioner i Afghanistan ved at anvende eksplicite kvalitative og kvantitative indikatorer, navnlig vedrørende udviklingsbistand (herunder folkesundhed og landbrug), god regeringsførelse (herunder retsvæsenet og overholdelse af menneskerettighederne) og sikkerhed (navnlig uddannelse af de afghanske polititjeneste); opfordrer i denne sammenhæng også til, at der gennemføres en evaluering af EU-foranstaltningernes relative indvirkning på den generelle situation i landet og af graden af samordning og samarbejde mellem EU-organer og andre internationale missioner og foranstaltninger, samt til at resultaterne af og henstillingerne i en sådan evaluering offentliggøres;
39. understreger, at sikkerhedssituationen og den geografiske fordeling af bistand er indbyrdes afhængige, og tilskynder derfor til, at hjælpen kommer den umiddelbart berørte befolkning i Afghanistan til gode;
40. understreger, at bekæmpelse af korruptionen i Afghanistan skal prioriteres; erkender, at der findes korruption på lokalt plan, men håber, at det kan imødegås ved den styrkede legitimitet, som den afghanske stat opnår ved at være ansvarlig for at godkende fordelingen af midler og sikre bistandseffektiviteten;

Torsdag den 16. december 2010

41. anbefaler en politik, hvor varer og tjenesteydelser, når det er muligt, indkøbes i Afghanistan i stedet for at blive importeret,

42. mener, at upartiske humanitære organer bør være ansvarlige for fordelingen af bistand i landet, og at militærpersonel kun bør inddrages under ganske særlige omstændigheder, således at de humanitære organers neutralitet, upartiskhed og uafhængighed overholdes i fuld overensstemmelse med de relevante internationale standarder, som kodificeret i retningslinjerne for anvendelse af militær- og civilforsvarsaktiver i humanitære nødsituationer, og som anført i den europæiske konsensus om humanitær bistand;

43. gør opmærksom på, at ethvert formodet brud på principperne om neutralitet, upartiskhed og uafhængighed, som sådanne organer påberåber sig i deres arbejde, gør dem mere sårbare i felten;

44. bemærker, at det amerikanske militær i Afghanistan, som omtalt i store dele af pressen og i rapporten fra Repræsentanternes Hus i USA med titlen »Warlord, Inc.«, har udliciteret størstedelen af sin logistik til private kontrahenter, som igen giver beskyttelsen af militære konvojer i underentreprise til lokale afghanske sikkerhedsleverandører, hvilket har haft katastrofale følger;

45. bemærker, at beslutningen om at overlade den amerikanske militære forsyningskæde til private uden pålidelige kriterier til sikring af ansvar, gennemsigtighed og lovlighed fører til pengeafpresning og korrup-tion, da krigsherrer, lokale mafialedere og i sidste instans Taleban-ledere ender med at sætte sig på en betydelig del af den forretning til 2,2-3 mia. USD, som den militære logistik i Afghanistan udgør;

46. er rystet over, at beskyttelsespenge og pengeafpresning i alle led af den militære forsyningskæde udgør den vigtigste kilde til finansiering af oprøret, hvilket den amerikanske udenrigsminister, Hillary Clinton, erkendte i sin redegørelse til det amerikanske Senats udenrigsudvalg i december 2009;

47. er ligeledes rystet over, at EU's finansielle bidrag ikke i alle tilfælde kan spores med absolut sikkerhed, eftersom USA's og NATO's/ISAF's militære logistik organiseres på samme måde;

48. glæder sig over de nye retningslinjer, udstedt i september 2010 af NATO's militærkommando i Afghanistan, om indgåelse af kontrakter - som for øjeblikket anslås til en værdi omkring 14 mia. USD om året - der tager sigte på at nedbringe korrup-tionen og begrænse de midler, som indirekte tilfalder oprørsbevægelsen og Taleban; håber, at dette retningskifte i kontraktpolitikken vil blive gennemført hurtigt;

49. bifalder i denne forbindelse præsident Karzais nylige kundgørelse af en tidsfrist på fire måneder for alle lokale og udenlandske sikkerhedsfirmaer i Afghanistan til at indstille deres virksomhed;

Fredsprocessen

50. understreger, at god regeringsførelse, retsstatsprincipperne og menneskerettighederne udgør grund-laget for et stabilt og fremgangsrigt Afghanistan; understreger derfor, at en troværdig retsproces er et afgørende element i fredsprocessen, og at respekt for menneskerettighederne og begrænsningen af udbredt straffefrihed ubestrideligt bør være en del af hele fredsprocessen; opfordrer i denne forbindelse den afghanske regering til i første række at gennemføre en strategi for reform af retsvæsenet;

51. mener, at det nuværende dødvande i Afghanistan hovedsagelig skyldes, at koalitionsstyrkerne forreg-nede sig på et tidligt tidspunkt inden vedtagelsen af den nye strategi for bekæmpelse af oprøret, da de forudså en hurtig militær sejr over Taleban og en ukompliceret overgang til et stabilt land ledet af en legitim regering med stærk opbakning fra Vesten;

52. mener derfor, at Talebans tilstedeværelse blev undervurderet og Karzai-regeringens evne til at regere blev overvurderet, og at opgaven med at genopbygge og udvikle landet som følge heraf ikke blev taget alvorligt nok;

Torsdag den 16. december 2010

53. frygter, at disse fejl har givet næring til Talebans genopblomstring i over halvdelen af landet, hvilket har forværret sikkerheden i hele regionen yderligere og forringet respekten for menneskerettighederne, navnlig for så vidt angår kvinderne;
54. påpeger, at fortidens fokus på militære løsninger ikke førte til de ønskede resultater, og støtter derfor på det kraftigste en mere civilbaseret tilgang;
55. erkender, at den eneste mulige løsning er politisk, og at den bør omfatte forhandlinger - som bør finde sted under en våbenhvile - med Taleban og andre kombattantgrupper samt andre politiske aktører i landet, som er villige til at tage del i en national enhedsregering, som kan bringe den borgerkrig, der har hærget landet gennem næsten tre årtier, til ophør og sikre fuld iagttagelse af retsstatsprincippet og menneskerettighederne; mener, at den nye strategi for bekæmpelse af oprøret bør gives tilstrækkelig tid til at virke i overensstemmelse den tidsplan, som præsident Obama lancerede, således at der opnås en politisk løsning;
56. er af den faste overbevisning, at EU's tre hovedkrav til denne fredsproces og inddragelsen af Taleban-grupper bør være et tilsagn fra alle forhandlingsparterne om at al-Qaeda og den internationale terrorisme, som denne står for, og enhver anden terrorgruppe landsforvises, at der træffes foranstaltninger for at standse dyrkningen af opiumsvalmuer, og at det sikres, at de grundlæggende menneskerettigheder og den afghanske forfatning overholdes;
57. mener endvidere, at alle andre spørgsmål må afhænge af den afghanske befolknings vilje og evner;
58. erkender, at Taleban ikke består af en enkelt ensartet enhed, og at der er mindst 33 højtstående ledere, 820 mellem-/juniorledere og 25 000-36 000 »fodsoldater« fordelt på 220 lokalsamfund, hvoraf nogle kæmper af ideologiske og andre af økonomiske årsager; mener derfor, at der allerede nu på lokalt plan bør tilskyndes til forhandlinger mellem den demokratisk valgte lokalregering og medlemmer af den væbnede opposition, som tager afstand fra vold, ikke har forbindelser til internationale terrororganisationer, overholder forfatningen og er villige til at deltage i opbygningen af et fredeligt Afghanistan, jf. punkt 13 og 14 i Kabul-kommuniké af 20. juli 2010;
59. glæder sig over den afghanske regerings freds- og reintegrationsprogram, som er åbent for alle afghanske medlemmer af den væbnede opposition og deres samfund på grundlag af punkt 13 og 14 i Kabul-kommuniké;
60. påpeger, at enhver strategi til afvæbning og reintegration nøje skal tage højde for problemet med tidligere soldaters og flygtnings tilbagevenden til deres hjembyer;
61. understreger, at det er vigtigt at styrke den afghanske regerings og administrations troværdighed, ansvarlighed og kompetence for at forbedre deres omdømme i landets egen befolkning;
62. understreger, at Pakistan spiller en afgørende rolle, da Taleban ikke har noget incitament til at deltage i nogen seriøse forhandlinger, så længe grænsen til Pakistan er åben for dem; anbefaler en mere omfattende international koordinering af og et bredere engagement i denne proces, som også omfatter nabolandene og ledende regionale aktører - herunder især Iran, Tyrkiet, Kina, Indien og Den Russiske Føderation;
63. opfordrer Kommissionen til at evaluere de strategiske og politiske følger, som de nylige katastrofale oversvømmelser i Pakistan vil få for Afghanistan og de omkringliggende regioner, og til at tage alle nødvendige skridt til at bistå den berørte befolkning i landet samt de afghanske flygtninge, hvis lejre blev totalt oversvømmet;
64. understreger, at en god forvaltning af vandet i og omkring Afghanistan spiller en vigtig rolle, og henviser til fordelene ved et regionalt og grænseoverskridende samarbejde på dette område, bl.a. med henblik på at skabe tillid blandt nabolandene i det sydvestlige Asien;

Torsdag den 16. december 2010

65. bemærker den pakistanske efterretningstjenestes engagement, der tager sigte på, at Pakistan også opnår et tilfredsstillende resultat af en eventuel fredsdividende;

66. understreger dog, at der kun kan opnås varig fred i Afghanistan, hvis der indgås politiske handler mellem de vigtigste magter i regionen, herunder Indien, Pakistan, Iran og de centralasiatiske stater, Rusland, Kina og Tyrkiet, og der opnås enighed om ikke-indblanding og støtte til et uafhængigt Afghanistan; opfordrer endvidere til en normalisering af forbindelserne mellem Afghanistan og Pakistan, dvs. gennem en endelig løsning på spørgsmålet om den internationale grænse mellem de to lande;

67. opfordrer EU til fortsat at støtte freds- og forsoningsprocessen i Afghanistan såvel som de afghanske bestræbelser på at reintegrere alle, der tager afstand fra vold, og give Karzai-regeringen tilstrækkelig spillerum til at vælge sine dialogpartnere, men samtidig at insistere på, at den afghanske forfatning og respekten for de grundlæggende menneskerettigheder er den overordnede retlige og politiske ramme for fredsprocessen;

68. glæder sig over de nationale prioritetsprogrammer, der er udarbejdet af den afghanske regering i overensstemmelse med den afghanske nationale udviklingsstrategi og med opbakning fra Kabul-konferencen, og opfordrer til, at de gennemføres effektivt og i fuldt omfang;

69. kan ikke understrege stærkt nok, at det er nødvendigt, at EU deltager langt mere aktivt i genopbygningen og udviklingen af Afghanistan, da ingen varig fred er mulig hverken i landet selv eller i regionen som helhed uden betydelig fattigdomslempelse og bæredygtig udvikling; understreger kendsgerningen »ingen udvikling uden sikkerhed og ingen sikkerhed uden udvikling«;

70. opfordrer indtrængende EU og medlemsstaterne til at samarbejde med USA om at kanalisere en større del af den internationale bistand gennem nationale myndigheder og regeringen i Kabul, og til at sikre, at droner, specialstyrker og lokale militser imod talibanledere bruges i overensstemmelse med general Petraeus' ordre om nul-tolerance over for tab af uskyldige civile liv;

71. hylder de mandlige og kvindelige soldater i de allierede styrker, som har mistet livet for at forsvare friheden, og giver udtryk for den dybeste medfølelse med deres familier og med alle uskyldige afghanske ofres familier;

72. påpeger, at visse EU-medlemsstaters og deres allieredes militære tilstedeværelse i Afghanistan indgår som en del af NATO/ISAF-operationen og dens mål om at bekæmpe den internationale terrortrussel og tage kampen op mod narkotikafremstilling og -handel;

73. understreger, at denne tilstedeværelse kan være med til at skabe sikkerhedsvilkår, som vil kunne gøre det muligt at føre den afghanske regerings seneste planer for landets potentielt meget store mine- og mineraludvindingsindustri ud i livet og således tilføre statsbudgettet nogle hårdt tiltrængte egne midler;

74. understreger, at de potentielt meget store ressourcer inden for mine- og mineraludvinding på afghansk område helt og holdent tilhører Afghanistans befolkning, og at »beskyttelse« af disse værdier aldrig kan bruges som et påskud for permanent tilstedeværelse af udenlandske tropper på afghansk jord;

Politi og retsstatsprincipper

75. bemærker, at der ikke kan opnås stabilitet eller fred i Afghanistan, hvis borgernes sikkerhed ikke garanteres af staten selv som førsteprioritet;

76. glæder sig over, at præsident Karzai har sat sig som mål, at kun de nationale sikkerhedsstyrker i Afghanistan ved udgangen af 2014 må lede og gennemføre militære operationer i samtlige provinser, og over den afghanske regerings forpligtelse til gradvis at overtage fuld myndighed over landets egen sikkerhed;

Torsdag den 16. december 2010

77. understreger, at Afghanistan skal have en effektiv politistyrke og en uafhængig hær, som kan garantere en sikkerhed, der tillader, at udenlandske militære styrker efterfølgende kan trækkes ud af landet;
78. ser meget positivt på general Petraeus' idé om muligheden for, at lokale, demokratisk valgte myndigheder kunne få stillet et lokalt gendarmeri til deres rådighed, som skulle have til opgave at opretholde lov og orden og beskytte den lokale befolkning;
79. erkender imidlertid, at selv bærende sikkerhedsstyrker er et langsigtet mål og gør derfor især opmærksom på, at der er behov for en mere koordineret og integreret strategi inden for uddannelse af politifolk og ligeledes som en særskilt opgave inden for uddannelse af officerer i hæren, og gør opmærksom på de midler, som investeres i politiuddannelse, uden at der opnås de store resultater; opfordrer alle berørte parter til at koordinere deres indsats mest muligt for at undgå unødigt dobbeltarbejde og varetage supplerende opgaver på strategisk og operationelt plan;
80. understreger, at der er behov for en omfattende reform af det afghanske indenrigsministerium, da bestræbelserne på at reformere og opbygge en ny politistyrke ellers vil mislykkes, og påpeger i den forbindelse betydningen af overvågning, støtte, rådgivning og uddannelse på indenrigsministerielt såvel som på regionalt og provinsielt plan, hvilket EUPOL har fastlagt som supplerende mål;
81. mener, at EUPOL's ubestrideligt vage mandat og de begrænsede resultater, den har opnået hidtil, hindrer den i at spille den ledende EU-rolle, den fortjener; beklager, at EUPOL tre år efter sin indsættelse stadig ikke er nået op på tre fjerdedele af den bevilgede styrke; gentager sin opfordring til Rådet og EU-medlemsstaterne om at opfylde deres forpligtelser i forbindelse med denne mission fuldt ud;
82. glæder sig over, at EUPOL Afghanistan har oprettet en særlig anklagemyndighed med henblik på bekæmpelse af korruption med det formål at forestå undersøgelser i sager mod højtstående, offentlige embedsmænd og andre embedsmænd, der mistænkes for korruption;
83. er foruroliget over tallene fra ISAF, ifølge hvilke næsten 90 % af de 94 000 medlemmer af det afghanske nationale politi er analfabeter, 20 % er narkotikamisbrugere, og over 30 % forsvinder efter et år, og dertil kommer de ca. 1 000, som omkommer i tjenesten hvert år;
84. mener, at hovedårsagerne til, at uddannelsen som helhed ikke har været effektiv, er en mangel på koordinering af de forskellige aspekter af politiuddannelsen, og at det, især fra USA's side har været praksis i stigende grad at overdrage opgaver til private militære virksomheder og private sikkerhedsvirksomheder (PMSC);
85. bemærker, at EU's og medlemsstaternes erklærede mål om at skabe en professionel afghansk politistyrke kan blive bragt i fare på grund af udbredt praksis som den lynuddannelse (mangelfuld undersøgelse af kandidater, seks ugers uddannelse uden lærebøger, fordi eleverne er analfabeter, minimal praktisk træning, hvorefter kandidaterne får udleveret skilt, uniform og pistol og bliver sendt ud på patrulje), som visse store amerikanske sikkerhedsvirksomheder benytter; understreger behovet for en mere sammenhængende og holdbar politiuddannelse, der gør det muligt for forskellige afghanske politistyrker at samarbejde; fremhæver, at politiuddannelsesmissioner ikke kun bør fokusere på tekniske aspekter, men også skal sikre rekrutternes læsefærdigheder og give dem et grundlæggende kendskab til national og international ret;
86. er foruroliget over at erfare den ringe finansielle kontrol med disse private virksomheder og gør opmærksom på en rapport fra 2006, som USA's forsvars- og udenrigsministerium udarbejdede i fællesskab, og som indeholder konklusioner, der gælder den dag i dag, nemlig at politistyrken i Afghanistan ikke var i stand til at udføre rutinemæssigt retshåndhævelsesarbejde, og at der ikke fandtes noget effektivt program for praktisk træning; anerkender den militære ledelses forsøg på som led i oprørsbekæmpelsesstrategien at udøve en vis kontrol med de private udenlandske militser, der opererer frit i Afghanistan;
87. henstiller til, at ansvaret for politiuddannelsen snarest muligt fratages de private kontrahenter;

Torsdag den 16. december 2010

88. opfordrer til et forbedret internationalt samarbejde og koordinering for i betydeligt omfang at højne politiuddannelsens kvalitet og yderligere forbedre uddannelsesprogrammernes effektivitet; foreslår, at der iværksættes et omfattende uddannelsesprogram i fællesskab med EUPOL og NATO/ISAF, der skal indbefatte de nationale politienheder som aftalt med den afghanske regering, således at overlappning, spild og opsplitning undgås;

89. opfordrer indtrængende den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik samt medlemsstaterne til at styrke politiuddannelsen i Afghanistan og til i betydeligt omfang at øge antallet af politiinstruktører på stedet, således at Londonkonferencens mål om at nå op på 134 000 uddannede afghanske politifolk ved udgangen af 2011 kan blive en realistisk mulighed; opfordrer indtrængende den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik til at ændre EUPOL-Afghanistans mission til også at tillade uddannelse af sekundært personale i alle provinser ved at forhøje antallet af uger afsat til grunduddannelse og ved at sikre, at der foretages patruljer og andet politiarbejde i felten i fællesskab; opfordrer indtrængende medlemsstaterne til både at slå deres bilaterale politiuddannelsesmissioner sammen med EUPOL og til ligeså at afstå fra at indføre undtagelsesbestemmelser for nationale politifolk udstationeret i EUPOL-regi;

90. henstiller til, at de afghanske politibetjentes løn forhøjes, og at hele rekrutteringsprocessen revideres, idet der gives præference til rekrutter, som har grundlæggende læse- og skrivefærdigheder, ikke er narkotikamisbrugere og er bedre psykisk og fysisk egnede end den aktuelle gruppe;

91. understreger, at politiuddannelsen ikke kan levere resultater uden et velfungerende retsvæsen, og opfordrer derfor det internationale samfund til at yde øget finansiel og teknisk støtte til styrkelse af domstolene, herunder ved at forhøje lønningerne til dommere på alle niveauer; anmoder endvidere om, at Rådet i samordning med FN etablerer en specialiseret mission til uddannelse af dommere og embedsmænd i justitsministeriet og fængselsvæsenet i Afghanistan;

92. glæder sig over, at den afghanske regering på Kabulkonferencen gav tilsagn om med hjælp fra sine internationale partnere at forbedre adgangen til at få sager behandlet ved domstolene overalt i landet ved at gennemføre konkrete foranstaltninger inden for de næste tolv måneder, såvel som at øge retsvæsenets kapacitet, herunder via udformning og gennemførelse af en omfattende strategi for de menneskelige ressourcer;

Narkotika

93. påpeger, at Afghanistan er kilde til 90 % af verdens ulovlige opium, men at der faktisk ikke blev dyrket opiumsvalmuer i Afghanistan, da koalitionsstyrkerne kom til Kabul i 2001, fordi det var lykkedes FN at opnå et forbud mod dyrkning af opiumsvalmuer i 90 % af landet;

94. mener, at en stor, veludrustet militærstyrke efterfølgende let ville have kunnet fastholde denne opiumsfrie situation ved hjælp af lokale landbrugsudviklingsprojekter, som styrkens soldater beskyttede mod Taleban og lokale krigsherrer;

95. bemærker imidlertid, at opiumsproduktionen stadig er et centralt socialt, økonomisk og sikkerhedsmæssigt spørgsmål, og opfordrer EU til at behandle dette som en strategisk prioritering i sine politikker over for Afghanistan;

96. påpeger, at mere end 90 % af heroinen i Europa stammer fra Afghanistan, og at omkostningerne for den offentlige sundhed i de europæiske lande beløber sig til milliarder af dollars; understreger, at de udfordringer, der er forbundet med den afghanske narkotikaøkonomi, ikke blot kræver en national indsats men også en indsats på internationalt niveau ved at der tages fat på alle led af narkotikakæden, hvilket navnlig kræver bistand til landbrugerne for at mindske forsyningerne, forebyggelse og behandling af narkotikamisbrug for at mindske efterspørgslen og retshåndhævelse over for mellemmand; foreslår derfor navnlig, at der investeres massivt i gennemførelsen af en omfattende politik for landbruget og landdistrikterne, der tilbyder opiumsproducenterne et troværdigt og bæredygtigt alternativ; insisterer endvidere på behovet for, at hensynet til miljøet integreres i strategien over for landbruget og landdistrikterne, idet miljøforringelser, der for eksempel skyldes dårlig forvaltning af vandressourcer eller ødelæggelse af naturskov, er en af de væsentlige hindringer for udviklingen af landbrugets økonomi;

97. bemærker, at dyrkningen som følge af den straffrihed, som dyrkerne og handlerne nød godt af, i løbet af to år nåede op på niveauet før 2001 med nogle få magtfulde krigsherrer, der drev et enormt kartel;

Torsdag den 16. december 2010

98. giver udtryk for dyb bekymring over den drastiske stigning i antallet af afghanske borgere, der er afhængige af narkotika, ifølge en ny rapport fra UNODC; opfordrer til, at der øjeblikkeligt træffes specifikke foranstaltninger for at reducere antallet af afhængige og give dem adgang til lægebehandling; understreger i denne forbindelse behovet for finansiering af programmer med henblik på oprettelse af rehabiliteringscentre i landet, navnlig i områder hvor der ikke er adgang til lægebehandling;
99. påpeger, at narkotikahandelen i 2009, til trods for et tidligere prisfald som følge af overproduktion, beløb sig til i alt 3,4 mia. USD, at den potentielle bruttoeksportværdi af opium var 26 % af Afghanistans BNP, og at ca. 3,4 mio. afghanere (12 % af befolkningen) mentes at være involverede i den ulovlige narkotikaindustri;
100. gør imidlertid opmærksom på, at det i en ny UNODC-rapport konkluderes, at Taleban kun tjener på 4 % af den årlige narkotikahandel, lokale landbrugere 21 %, mens 75 % går til statens embedsmænd, politiet, lokale og regionale mellemmand samt handlere; bemærker kort sagt, at det faktisk er NATOs afghanske allierede, der tjener mest på narkotikahandelen;
101. bemærker, at USA og det internationale samfund i perioden 2001-2009 brugte 1,61 mia. USD på narkotikabekæmpelsesforanstaltninger, uden at det har haft nogen mærkbar indflydelse på produktion og handel, og minder om, at Richard Holbrooke, USA's særlige repræsentant for Afghanistan og Pakistan, har beskrevet USA's narkotikabekæmpelsesindsats i Afghanistan hidtil som »det mest uhensigtsmæssige og ineffektive program, jeg har set i og uden for regeringen«;
102. påpeger, at målet om at genoprette sikkerhed og stabilitet i regionen ikke kan nås, medmindre den afghanske økonomis afhængighed af narkotika brydes en gang for alle, og der etableres en holdbar alternativ model for økonomisk vækst;
103. understreger betydningen af bestræbelserne på at udfase dyrkning af opiumsvalmuer i Afghanistan, som indtil videre har givet ringe resultater, og opfordrer i denne forbindelse til at tilvejebringe realistiske alternative indtjeningsmuligheder for de 3,4 millioner afghanere, der har opium som levebrød, og forbedre af situationen for resten af den afghanske landbefolkning;
104. bemærker de vellykkede forsøg på at udfase dyrkning af opiumsvalmuer i Pakistan, Laos og Thailand ved at erstatte valmuerne med alternative afgrøder; noterer sig også, at der i Afghanistan nu findes nye og lovende afgrøder, f.eks. safran, som er langt mere rentable end opiumsvalmuer;
105. bemærker, at dyrkningen af opiumsvalmuer i Afghanistan på samme måde kunne udfases for 100 mio. EUR årligt, som kunne tilvejebringes ved, at 10 % af EU's årlige bistand til Afghanistan i fem år blev øremærket specifikt til dette formål;
106. bemærker, at den nyligt undertegnede handels- og transitaftale mellem Afghanistan og Pakistan åbner mulighed for handel med granatæbler, som er den mest ansete lovlige afgrøde i området, og som gentagne gange er blevet udpeget af udenlandske udviklingsarbejdere som afgørende for skabelsen af realistiske alternative indtjeningsmuligheder for opiumsdyrkere i det sydlige Afghanistan;
107. påskønner UNODC for dets aktive støtte til den afghanske regering i dennes kamp mod ulovlige stoffer og opfordrer til styrkelse af UNODC og dets programmer i Afghanistan;
108. opfordrer til, at der udarbejdes en national femårsplan for afskaffelse af ulovlige opiumsvalmuer med præcise tidsfrister og benchmarks, og at et særligt kontor med eget budget og personale står for gennemførelsen;
109. understreger, at denne plan bør fremmes gennem et samarbejde mellem EU og Rusland, da Rusland er det største offer for afghansk heroin og verdens næststørste opiummarked, kun overgået af EU;
110. opfordrer Afghanistans regering og parlament til at vedtage specifik lovgivning, der tager sigte på at forbyde alle udryddelsespraksis med ikke-manuelle og ikke-mekaniske midler;

Torsdag den 16. december 2010

111. henstiller til Rådet og Kommissionen fuldt ud at indarbejde den foreslåede strategi i deres eksisterende strategier og opfordrer EU's medlemsstater til fuldt ud at tage hensyn til forslaget i deres nationale planer;

112. opfordrer indtrængende Rådet og Kommissionen til fuldt ud at tage hensyn til alle de budgetmæssige virkninger af forslagene i denne betænkning;

*

* *

113. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet og Kommissionen, FN's generalsekretær, NATO's generalsekretær og medlemsstaternes og Den Islamiske Republik Afghanistans regeringer og parlamenter.

Oprettelse af en permanent krisemekanisme til sikring af den finansielle stabilitet i euroområdet

P7_TA(2010)0491

Europa-Parlamentets beslutning af 16. december 2010 om oprettelse af en permanent krisemekanisme til sikring af den finansielle stabilitet i euroområdet

(2012/C 169 E/12)

Europa-Parlamentet,

- der henviser til artikel 121, 122, 126, 136 og 148 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUF),
- der henviser til sin beslutning af 7. juli 2010 med henstillinger til Kommissionen om grænseoverskridende krisestyring i banksektoren ⁽¹⁾ (i det følgende benævnt Ferreira-betænkningen),
- der henviser til sin beslutning af 7. juli 2010 om den europæiske finansielle stabiliseringsfacilitet og den europæiske finansielle stabiliseringsmekanisme og fremtidige aktioner ⁽²⁾,
- der henviser til sin forespørgsel af 24. juni 2010 til Kommissionen om den europæiske finansielle stabiliseringsfacilitet og den europæiske finansielle stabiliseringsmekanisme og fremtidige aktioner ⁽³⁾,
- der henviser til sin holdning af 6. juli 2010 om forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 479/2009 for så vidt angår kvaliteten af de statistiske data til brug ved proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud ⁽⁴⁾,
- der henviser til sin holdning af 22. september 2010 om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oprettelse af en europæisk banktilsynsmyndighed ⁽⁵⁾ (i det følgende benævnt Garcia-Margallo-betænkningen),
- der henviser til sin beslutning af 20. oktober 2010 om forbedring af EU's økonomiske forvaltning og rammer for stabilitet, navnlig i euroområdet ⁽⁶⁾ (i det følgende benævnt Feio-betænkningen),

⁽¹⁾ Vedtagne tekster, P7_TA(2010)0276.

⁽²⁾ Vedtagne tekster, P7_TA(2010)0277.

⁽³⁾ Forespørgsel til mundtlig besvarelse 0095/2010.

⁽⁴⁾ Vedtagne tekster, P7_TA(2010)0253.

⁽⁵⁾ Vedtagne tekster, P7_TA(2010)0337.

⁽⁶⁾ Vedtagne tekster, P7_TA(2010)0377.